

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Novum Gratiae Prodigium: Sive Vita Venerabilis Matris, Sororis Joannæ à Jesu Maria Monialis Præcipui D. Claræ Coenobii In Bvrgos

Ameyugo, Francisco de

Coloniæ Agrippinæ

Caput IX. Christus D. renovat Sponsale fœdus cum Sonsa sua Joanna, consultatur an ei status monasticus præeligendus, an vero in sæculo sit persistendum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37120

Cur in oratione anima defunctorum primas obtinere debeant.

Ioanna semper iis circumdabatur.

defunctorum tenebat, quæ sibi ipsis opitulari nequeunt, atque ideo nostræ opis sunt egentiores. Suum itaque capiebant miseræ animæ istæ apud Ioannam refugium in suis acerbis pœnis, quemadmodum viuentes in suis necessitatibus. Videtur id etiam notasse D. Archi-Ep. qui Spiritus eius Præses erat, ideoque consuevit dicere, Ioannam semper animabus Purgatorii, Patrocinium eius implorantibus, circumdari.

CAPUT IX.

Christus D. renovat sponsale fœdus cum Sponsa sua Ioanna. Consultatur, an ei status Monasticus præeligendus, an vero in sæculo sit persistendum.

Per sæpe in testamento veteri promisit Deus copulare sese cū natura humana, divinamque naturam simul cum humana in persona Divini Verbi, nimirum Christi veri Messia unitam indefinenter servare, imò longè arctiori, quam conjugii vinculo naturæ se obstringere. Nunc Theologi nostri Scripturæque S. Commentatores quærunt, cur Deus promissionem istam tot annorum millibus adimplere distulerit, cum tamen toties de eximia fidelitate suâ in S. paginis gloriatur? Respondet ad hoc Tertulianus (*lib. 1. contra Marc.*) Nullum opus Deum festinato agere, nec aliquid facere, quod non iam ante faciendum ordinauerit. Ita, inquit Tertulianus haudquaquam decet nos inconsulte immediateque quidquid agere. Nam quod non ante longe prævisum cogitatuque est, sæpe numero malū sortitur finem. Ab omni retro æternitate

Cur Deus tam diu Incarnationem suam distulerit.

Providentiæ suæ gubernationisque opus prævidit Deus, neque aliquid novi ordinavit unquam, quod non tota antecessit æternitas. Ita ergo benignum Numen suam Incarnationem, seu, cum natura nostra copulationem utque ad definitum congruumque tempus differre voluit. Ad hunc penitus modum gerere se Deus voluit cum sponsa sua Ioanna. In tenera eius ætate, cum vix adhuc rationis lumen in anima eius effulisset, annulo sponsalicio manusque stipulatione tanquam sponsus sponfam suam sibi subarrhavit, copulationem vero totis 40. annis distulit. Tandem in statu viduitatis eius, sponsonem suam sequenti modo renovare voluit & constabilire.

Dum Sor. Ioanna quadam vice opere manuum in Oratorio suo occuparetur, subito & prorsus inexpectato extra se mirabiliter fuit rapta. Vidit in ea ecstasi se à glorioso Patriarcha Ioseph manu prehensa in totius curiæ celestis conspectum deduci. Medius inter Gloriosos hosce Aulico confedit Christus Rex Regum in præcelso ac sublimi throno. Ad dexteram eius erat Regina cœlorum decore ac gratia inexplicabili modo exornata. Spiritus cœlestes comparebant corusco lumine fulgidi undique Divinæ Majestatis thronum stipantes, assistentesque ceu fideles rerum administri, Vasalli, ac subditi in conspectu sui Regis ac Domini. Aderant item veteris novique testamenti Divi, Patriarchæ, Prophetæ, apostoli, martyres, cōfessores, virgines, cuncti præ eminentiæ suæ insigniis magnificè

Ioanna in calce abripitur.

ficè exculi. Aspiciebat Sor. Ioanna maxima cum admiratione cœlestem illā civitatē Hierusalem, totaq; in contemplanda eius gloria & maiestate, decore ac magnitudine fuit absorpta. Nusquā non oculi eius reperiebant singularē voluptatem, præq; eius dulcedine mentis excessū. Conspexit inter hæc Reginam cœli Mariam cum spiritibus Angelicis aliisq; Sanctis ac Electis Dei ante Christi servatoris nostri Majestatem ad solū usq; se inclinantem, omnesque humillime orantes, velletjā nunc complacere sibi in renovanda confirmādaq; desponsatione, cuius vigore ante hæc suæ majestati complacuisse cum hac famula sua tanquam sponso pacisci seseq; eidem despondere. Posteaquam igitur cœli indigites finem orationi suæ imposuere, divinū vultū suum Christus D. ad sponsam suam Ioannam convertit, eamq; amabiliter contuitus "Filia inquit, postulario amantissimæ matris meæ, & præces Angelorū sanctorumq; meorū "mihi perquam sunt grata. Voluntatis meæ est, ut quam ocyssimè tuo copulemur, tuq; sis Spōsa mea. Post hæc extorto brachio velut spōsus, manum suam Sponsæ suæ porrexit ad confirmandā desponsationem inferuitq; eius digito, ad cœnobii monumentum tres celatos annulos, qui unā desuper pretii inæstimabilis gemma connectebantur. "Hic, aiebat Divinus sponus, est sponsalitiæ "tuæ dotis ac subarrhationis thesaurus, quo SS. Trinitas te hodierna "die ditat. Cælestis meus Pater "dit primū annulum tibi, ad indicē-

"dam potentiam, qua te exornat. Ego tibi dono alterum insignum sapientia qua te illumino. Tertium tibi dat Spiritus S. quo charitate dei flagres & absumaris. Lapis pretiosus, qui tres hosce ānulos connectit, & in unum conjungit, inuit incendium perfecti amoris, qui nos ambos velut perfectos amatores verosq; conjuges copulare debet. "Filia mea, sponsio mea tecum tanquam sponsi coniunctionis hinc confirmata est; jam tu mea es, & ego tuus. Post suavissima divini sponsi dicta, continuo tota cælestis civitas omnem suavitatis dulcedinisque modum superante symphoniā musicoque concentu repleta insonuit. Divi Cœlites atq; Angeli Dei laudes modulabantur divinas quasi Paradisiacæ Philomelæ, festum hunc lætūq; desponsationis diem, in jubilo ac voce laudis gratiarumq; actionis celebrantes. Ut porro Ioanna à sublimi hac ecstasi ad se rediit, viditque se in Christo velut Sponsam esse copulatam, in consideratione tantæ gratiæ, ingenti exarsit desiderio Religiosæ vitæ amplectendæ, quo videlicet ceu vera Sponsa, sponsi sui cælestis totā se dicare sacrareque servitio posset. Sed neq; exinde ullā usquam pacē in sæculi turbis reperire potuit. Quod equidem mirandum non est. Lustremus modo ad Divinum lumen orbē terræ, non aliud nobis mundus, quam fœdū quoddā olidūq; Nosocomiū ægris miserisque mortalibus plenum videbitur. Quisque de suis malis queritur, nullus tamen est toto orbe, qui perpetua catenataque mala

*Ioanna
castum
cū Christi
sto con-
nubium
confir-
matur.*

*atque ob
id cælestis
Curia
gaudium.*

*Pax in
mundo
nulla.*

*Quid sit
ille.*

la effugere queat. Instabile, inquietum, infidum mare est mundus, ubi summa quæque felicitas ruinam & interitum expectat. O munde fallax, ô impostor, ô seductor! Qui te per illustrationem Divinam cognoscit, nullam in te pacem animo suo operiet. Habemus in sacris paginis (*Gen. 8. v. 9.*) quod Noë durante universali cataclysmo, ex arca columbam emiserit, quæ tamen mox iterum in in arca refugium suum quæsiuit. non poterat illa in vasto illo inundantiu aquarum Oceano locum suis pedibus reperire. Ita penitus accidit omnibus illis, ait D. Ambrosius, qui mundum istum in veritate cognoscunt. Sic per omnem modum etiam innocentissimæ columbæ nostræ Sor. Ioannæ accidit. Inspexit illa ad divinam lucē intimas mundi fibras, neque aliud intus deprehendit, nisi amarissimas saluginis undas & insanos turbulentosque fluctus. Nullam hic pedes eius capere quietem poterant, toto anhelabat desiderio, & volare ad Cœnobiticæ vitæ arcam. Volationem hanc suam protinus aperuit spiritalibus suis Patribus. At ii in diversas abiēre opiniones. Omnes quidem insimul optimo animo spiritali filiæ suæ addicti fuerant, eiusque salutem & quietem unice procurare satagebant, sed in vocationis causa non unius erant mentis, bona voluntate quidem cohærentes, at intellectu in diversas partes scissi.

Reverendissimus P. Generalis Discalceatorum Carmelitarum, qui hoc tempore in civitate Burgensi erat, opinabatur famulæ Dei nihil novitatis incipiendum, sed in suo præ-

senti statu permanendum esse, extra controversiam est, aiebat ipse, quod in claustrali vita statumque coniunctio animarum cum divino sponso, summa salus summaque perfectio habeatur, haud tamen Deo est placitū omnes homines hac viâ ducere. Si omnes mundum deserere, Monasticamque complecti vitam debent. Cunctis mundus spoliaretur virtutibus. Mulier sancta, est mundo instar Solis lucem spargentis, qui coruscis vitæ exemplaris radiis omnes lætificat, illuminat, accendit. S. homo in sæculo suis alios virtutibus excitat, doctrinis instruit, bonis operibus suis corroborat. Sor. Ioanna in urbe hac, & pro hac urbe est nata, ac velut sol exorta Burgensibus, etiamne è re aut commodo Burgi videatur tam præclaro lumine, tamque fructuosa operatione illud privare? An non Christus D. asseverat, neminem accendere lucem & ponere eam sub modio, sed super candelabrum, ut luceat omnibus, qui in domo sunt? *Luc. 11. v. 33.* Deus ex benignitate sua tam lucidam istam facem in hac civitate accendit, & super candelabrum locavit, ut tota inde civitas illustretur, ergone subtrahendumne urbi hoc lumen est, & infra modium Cœnobii recondendū? Ut taceam quod ancilla D. in moderna plus quam 56. annorum ætate, tot tantisque morbis ac virium defectionibus, Monasticæ vitæ rigorem perferre neatiquam posset, quæ nunc vix consistere pedibus, neque usquam sese movere valet. Quonam pacto ei foret possibile in hoc tantopere fractarum imbecilliumque virium

Vocationem
ad Religionem
suis moderatori-
bus pandit.

rium statu Monasticis conventibus, diurnisque pariter ac nocturnis chori muniis officiisque præsentem interesse? Cum tamen sit necesse monasticas functiones rite accurateque obiri, maxime à moniali, quæ ut Sor. Ioanna maioris perfectionis ergo Monasticen præeligit. Ad hæc præ magna rerum inopia, nulla ei dos suppetit, nullum vero est Cœnobiū, quod adeo annosam infirmamque mulierem gratuito suscipiat. Quapropter, differebat P. Generalis, eius ego sum omnino opinionis, non esse æquum aut conveniens, ut Sor. Ioanna statum permutet. Deus eam hucusque in sæculo specialibus auxiliis favoribusque copiosis benedixit, ac proinde dubium esse nequit, divinæ voluntatis esse, ut in sæculo permaneat.

De adē
diverse
consul
tantiam
senten-
tiæ.

Alii quidam præcipui ex Ordine Carmelitano Patres, audire quidem magnā reverentiā differentis Patris sui Generalis opinionem, haud tamen in eandem cum eo sententiam ire poterant. Fuere hi longo tempore Ancillæ Christi Vitæ spiritualis rectores, ducesque, qui spiritum illius funditus penetrarunt, cognoveruntque, uti periti eius vitæ Magistri, Sor. Ioanna vocationem ac tractum ad Monasticam vitam non esse humanam propensionem animique inclinationem. Sed divinam omnino vocationem, atque ita per facile eis erat adducta in contrarium argumenta evertere. Certa quidem, differebant isti, notaque passim est veritas, non omnes homines uno eodemque modo ac viā à deo duci, neque voluntatis esse divinæ, ut omnes

eius famulæ Monasticam vitam complectantur. Nihil tamen seciūs voluntas eius est, ut Sor. Ioanna Monasterium introeat. A primis infantia annis vocata fuit ad vitam Cœnobicam, nunc vero longe fortius à Divino Spiritu impellitur, ad mandandam executioni suam vocationem. Quis nunc humana ratione nixus divino huic instructui obnitā velit? Splendor sanctitatis eius maiore ex abdito Cœnobii fulgore radiabit, quod facile solis atque lunæ paradiamate comprobabimus. Utrumque hoc luminare Deus ad totius terrarum orbis commodum condidit, non tamen ea in terris defigere voluit, sed superne in sublimi æthere, ad terram tanto melius illustrandam. Paupertas & infirmitates eius atque iam devexa possint quidem considerationem non parvam movere; at apud Deum nihil est impossibile, qui ei voluntatem dedit, etiam vires tribuet, omniaque diriget ad optatum finem. Ad hunc modum animis opinioneque scissi PP. Discalceati erant, neque in puncto Ioannæ vocationis quidquam statuere poterant. Ubi multi rectores sunt diversa sentientes, illic in regimine difficultates oboriuntur. Duos olim Electo populo suo Præsides dederat DEUS, Moysem scilicet & Aaron Regiusque vates canit DEUM deduxisse sicut oves populum suum in manu Moyfi & Aaron: non ait in quatuor manibus, sed una manu, nimirum ad innuendum, in voluntatum animique sensuum utriusque Rectoris concordiam. Quod ve-

rò Ioannam nostram atinet, post multas consultationes, unanimi tandem consensu decretum, ut monasticam vitam deserto mundo præelegat.

CAPUT X.

Vocatio Sororis IOANNAE magnâ contentione disceptatur, queriturque an Carmelitarum Discalceatarum, an vero Clarissarum Ordo illi sit eligendus. Seraphicus S. P.

FRANCISCVS litrem illam dirimit.

Calitum etiam quandoq; mentes opinione disident.

Olim tempore Danielis Prophetæ Angeli DEI non fuerunt unius mentis. Agitabatur quæstio an populus Israëliticus è captivitate Babylonica liberari, suasque repetere terras debeat. (Dan. 10. v. 13.) Differebant sententiis Angeli, opinabantur quidam è re bonoque populi eius id fore, aliis è contra illud improbantibus. Dissidebant concertabantque opinionibus viginti & uno diebus. Tandem Seraphicus Angelus Michaël in DEI nomine, quæstionem eam dissolvit certamenque diremit. Apprime accomoda est figura hæc eorum, quæ nunc asseremus. Ventilabatur quæstio an nostræ Sorori Ioannæ Carmelitanarum excalceatarum, an vero Clarissarum ordo esset amplectendus. Reverendissimi Patres Discalceati, qui velut Angeli DEI iugiter in conspectu eius assistunt, non erant unius mentis. Puta-

bant aliqui convenientius fore, si Soror Ioanna Carmelitana fiat, alii sentiebant contrarium, asseriebantque eam ad Ordinem sanctæ Claræ vocatam esse. Ambæ hæ partes multis diebus inter se opinionibus dissidebant. Ad extremum Seraphicus P. D. Franciscus DEI nomine certamen diremit. Priusquam tamen diffinitorium eius sententiam audiamus, volumus utriusque concertantium partis sententias in medium adducere.

Patres illi, qui Sororem Ioannam ad Discalceatos vocatam censebant, vocationem eius extimâ solum, uti dicimus in cute nudaque superficie contemplantur, externaque istâ inducti specie, interiorum etiam exinde vocationem arguebant. Disserebant porro Nobilem hanc plantulam cultura suâ adolevisse, quæ si in alium transplantetur Ordinem, statim à consuetu suo quietis loco, soloque fructifero emovebitur, atque in terram transferetur. Notum satis perspectumque est, arbores transplantatione infructuosas facillè reddi. Nostro, aiebant, in Ordine ancilla Domini dignos pœnitentiæ atque virtutum fructus protulit, at verò in altero forte fieri posset, ut non ita fructuosum sit spiritus eius germen. Adhæc ut filia quæpiam Ordinem, in quo educata est, deserat aliumque amplectatur, aperta est ingratitude, quæ non à verò sanctoque, sed potius à malo spiritu provenit, Ob has itaque Pa-

Argumentum pro Iohanna in Carmelitarum Ordine inducta.

tres